

να γὰρ οὐκ ἔκουσθη, ὡσαυτὴ ἡ ψυχὴ τῆς ἐξήλθε με αὐτὴν. Ἐσιώπησεν.—Ἡθέλησε δὲ καὶ πάλιν νὰ κληθῆ, καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐξεβόλη εἰς μακρὰν κραυγὴν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ὡς λίθος, ὡς ἀγαλμα, ῥιφθὲν ἐκ τῆς βράσεώς του, ὡς νὰ ἦτο μᾶλλον σωμα τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἔλαβε πνοήν, ἢ ὡς μνημεῖον τῆς συζύγου τοῦ Ἄζωνος—πρὸς ἐκείνη ἡ ἀφοίκα καὶ ἔνοχος γυνὴ τὴν ἴποιαν τὰ πάθη ὡς ἀγκυλὴ ὄθου εἰς τὸ ἔγκλημα, πλὴν καὶ ἦτις ἦτιν ἀνίσχυρος νὰ ὑποφέρει τὴν ἐκ τοῦ ἔγκλήματος καταφρόνησιν καὶ ἀπελπισίαν. Καὶ θρῆξ ἐξ ἰσχύος—καὶ συνῆλθε μὲν ἐκ τῆς θαλασσοφόρου ἐκείνης λειποθυμίας, ἀλλ' ἔγρασε τὰ λυγρὰ.—Ὅλοι αἱ αισθήσεις οὐτὶς ἐκρυσθληθήσαν ὑπὸ ἐσωτερικῆς ἀγωνίας καὶ αἱ ἀσθενεῖς ἕως τοῦ ἐκκεφαλοῦτης (ὡς αἱ ὑπὸ τῆς βρογχίτις ὑπερμεταίω γορδαὶ τοῦ τόξου ῥιπτοῦσι τὰ βέλγη των ἀτάκτως) πρὸ ἡγῶν ἤδη στοχασμοῦ, πάντη ζῆναι; καὶ ἀσυνεπαί;—Τὸ παρελθὸν εἶναι ὡς λευκὸς χόρτης ἐνώπιόν τῆς, τὸ μέλλον σκοτεινὸν καὶ τοὶ διασώζει ἀμυδρὸν τι φῶς ἀκτινοβολοῦν ὡς ὁ κεραιὸς εἰς τὴν ἔσθρον κατὰ σφοδρὰν ῥύξιν μεσονυκτίου θεύλλης. Ἐφοβεῖτο ἠσθάνετο ὅτι τρομερὸν τι καὶ φρικαλέον ἐπικαθῆται ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῆς—ὅτι ὑπῆρχεν ἔγκλημα καὶ καταισχυρὴν τὸ ἐγὼ οὐκ εἶδον, ὅτι ἐμελλέ τις νὰ θανατωθῆ.—Ἄλλα ποῦς; Τὸ ἔλησμήνησε.—Ζῆ καὶ ἀγῆ ἡ ἰδία ἀκόμη; Ἡ γῆ εἶναι ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς, ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν τῆς, καὶ ἄνθρωποι οἱ εἰς τὰ πέριξ, ἢ μᾶλλον δαίμονες τοσοῦτον λυσσῶν τες καθ' ἑνὸς ὅστις μὲ τὸ βλέμμα του ἐξεβόλχευε μέγιστον τοῦδ' ὅτις ὄρωντας; Τὸ πᾶν ἦτο τετραραγμένον, ἀόριστον, ἀσάφες εἰς τὸ ἐκπληκτικὸν καὶ ἄπορον νοῦν τῆς, χάος ἀγρίων ἐλπίδων καὶ φόβων, καὶ νῦν μὲν γελῶσα, νῦν δὲ κλαίουσα, κατ' ἀμφοτέρωθεν ὡς πασαφρων εἰς τὸ ἔσχατον καταντῶσα ἄκρον, ἐμάχετο μὲ τὸ λειποθυμὸν ἐκείνο ὄριον τῆς, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι ἐβάρυνε τοσοῦτον σκληρῶς τὴν ψυχὴν τῆς. Ἄ! Εἴθε ποτὲ μὴ συ-
 ἔρχετο εἰς ἐαυτή!

IE! Οἱ κώδωνες τοῦ μοναστηρίου σημεῖοι σιγή θρηνητικῶς καὶ βραδύως. Εἰς τοὶ τετραγῶν καὶ πρᾶ-

σινδοσφῆ πύργον διακλύεται ὁ πίνθημος ἡρό; των. Πῶσον βαρυθύμως εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν! Ἄκουσον! Ο νεκρῶσιμος ὕμνος ψάλλεται—ὁ ὕμνος; ὁ [συνθῶσις] ψαλλόμενος διὰ τοῦ, ἀπεθνόντας ἢ διὰ τοῦ; μέλλοντος; ὅσον οὔπω νὰ ἀποθάνωσι). Διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀπιθῆσαν ἤδη ὄντος ἀκούεται ὁ νεκρῶσιμος ὕμνος καὶ κτυπῶσιν οἱ πέθιμοι κώδωνες. Ἰδὲ ἐβῆσεν εἰς τὸ πέρας τὸ ὑψηλοῦ τοῦ σταδίου καὶ γονατίζει ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, λυγρὴν φέρων εἰς τὸν σκύοντα, —καὶ ὀδύνην εἰς τὸν ὄρωντα—γονατίζει εἰς τὴν ψυχρὰν καὶ γυμνὴν γῆν, μὲ τὴν λαμμητόμην ἐμπρὸς, καὶ τοικε φύλακας εἰς τὰ πέριξ. Καὶ ὁ μὲν δῆμις γυμνὸν καὶ ἔτοιμον ἔρων τὸν βραχίονα ἐξετάζει ἂν ὁ πέλεκυς ἦνα ὄξυς; καὶ καλῶς ἠκονισμένους, ἀφ' ἧς ὥρας τὸν ἀφῆκεν (ὡς τε νὰ γίνῃ ταχὺ καὶ ἀσφαλὲς τὸ κτύπημα), τὸ δὲ πλῆθος ἄλλων καὶ ἀπνευστὶ ἐστάμενον συναίεται κυκλῶν διὰ νὰ εἶδῃ τὸν υἱὸν πίπτοντα ἀπὸ τῆν καταδίκην τοῦ πατρός.

IC. Ἡ ὥρα εἶναι τερπνοτάτη! Εἶναι ἡ ὥρα ἡ πρὸ τῆς δόσεως τοῦ καλοκαιρινοῦ ἡλίου ὁ ὁποῖος ἀνέτειλεν, ὡς διὰ γλευρὴν, ἐπὶ τῆς ἀποφράδος ταύτης ἡμέρας μετὰ τῆς λαμπρῶσεως τοῦ ἀκτίνης. Αἱ ἀκτῖνες δ' αὐταὶ δύουσι ἤδη ἐπὶ τῆ, καταδίκου κεφαλῆς τοῦ Οὐγῶνος, ὅτε ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν του εἰς τὸν ἱερέα ἐξυμολόγησιν, καὶ, ἐν (μεγίστη μετανοίᾳ) τὸ ἐξ ὕψους ζητῶν ἔλεος κλίνει τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἀκούσῃ τοὺς ἱερούς λόγους τῆς ἀφέσεως, τοὺς ἐξαλείφοντας τὰς παρρηνομους κηλίδας μας. Τὴν ὥραν δὲ ταύτην (καθ' ἣν ἔλαυνε διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν ἱερέα) αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του—οἱ κατανοοειδῆς τῆς ὁποίας πλόκαμοι ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τοῦ γεγομνωμένου τραχηλοῦ του—ἀλλ' αἱ ἀκτῖνες αὐταὶ ἐπιπτον ζωηρότεροι ἐπὶ τοῦ πελέκειος ὅς τις πλησίον αὐτοῦ ἔλαμπε μὲ λάμπην πελιδνὴν καὶ φρικαλέην! Ὡ! Ἡ τελευταία αὕτη ὥρα ἦτο πικροτάτη! Καὶ, οἱ αὐστηρότεροι δ' ἀκόμη ἐβόλγησαν μετὰ τρόμου. Τὸ ἔγκλημα ἦτο φρικτὸν καὶ ἡ καταδίκη δικαία, πλὴν ἔρχεται αἱ θεῶσαντες.
 (ἀκλουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ σκοπὸς τῆς Ἰωνικῆς Μελίσσης ἦτον ἡ ἐκ τῶν χρησίμων καὶ περιεργῶν κοιτῆ ὠφέλεια πολλοὶ ὁμοῦς τῶν συνδρομητῶν μας, τὸ Θηβαϊκόν, ὡς φαίνεται μιμοῦμενοι ἀπόφθεγμα “εἰς ἀύριον τὰ σπουδαία”, μᾶς ὑπεχρεώσαν ν' ἀκουλουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν μέρει τὸν ἐπικρατοῦντα σκεμὸν τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ θηροῦντα τὸ τερπνὸν ὑελῶς τὴν ἀπάτην καὶ ν' ἀμειρώσωμεν τὸ τρίτον τῆς Μελίσσης τοῦλάχιστον εἰς ἔκδοσιν Μυθιστορημάτων. Συγχρόνως δὲ καὶ χαιρομεν ὅτι οἱ προαισθητικῶν τὴν φιλολογικὴν ἐφημερίδα “ἡ Ἰρις” δι' αἰτίας καὶ λόγους ἰδίους, ἀναβάλλοντες τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς, μᾶς παρεχώρησαν τὰς δύο ἀξιολόγους μεταφράσεις τοῦ Κ.Γ. Λεμπίση, τὴν Παρισίνην δηλ. τοῦ Βυζῶνος, καὶ τὸν Μανιώδη Ὁρλιάνδον τοῦ Ἀριστοῦ. δ' ἠθέλε ἴσθαι εὐχῆς ἔργον” ἂν ὁ Μεταφραστὴς αὐτῶν, τὸν ὁποῖον δὲ ἀπᾶδι καὶ εἰς τὸν σκοπὸν μας, μᾶς παρεχώρει βαθμιδῶν τὴν μετέφρασιν ὄλου τοῦ Α. Βυζῶνος, ὥστε, διὰ τῆς Μελίσσης νὰ ἀλεκτήσωμεν τὸν ἐνδοξον τοῦτον ποιητῆν, τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ὠφείλουεν νὰ ἔχωμεν μεταπεφρασμένον εἰς τὴν γλῶσσάν μας.—Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ θελε λάβει χώραν ἤδη ὁ Βαλμύρος τοῦ Ἀρωδιῶν, Μυθιστορητῆς ἠθικώτατος, μεταφρασθεῖ ὑπὸ Β. II.

Ὁ Ἐκδότης

Α. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ.